

Eerlijk over oneerlijkheid

door Eline Verburg

Een boek over kanker waar je om kunt lachen en huilen, waarin de hoofdpersoon eerlijk verhaalt over zijn boosheid en verdriet en vooral over zijn schaamteloze aanvallen van egoïsme: de schrijver 'Kluun' (pseudoniem van Raymond van de Klundert) doet met *Komt een vrouw bij de dokter* een aardige poging in die richting. De vraag is alleen: wie zit hier op te wachten?

Komt een vrouw bij de dokter is gebaseerd op een periode uit Kluuns eigen leven: hij verloor zijn vrouw op 36-jarige leeftijd aan borstkanker. In de roman heten de personages Stijn en Carmen: een jong, getrouwd en geslaagd stel met een dochttertje van één, Luna. Ze verdienen geld als water in de reclamewereld, zijn tuk op merk-kleding en trendy uitgaansgelegenheden. Maar ook als je heel leuk en hip en jong bent, kan het noodlot toeslaan: Carmen krijgt een ongeneeslijke vorm van borstkanker en in plaats van in trendy loungebars komt ze terecht in de medische molen van chemokuren, bestraling en borstamputatie. De roman eindigt met haar dood. Een ontroerend, maar voorspelbaar verhaal, tot zover.

De verrassing van deze roman zit 'm meer in de manier waarop Stijn omgaat met de ziekte van zijn vrouw en de terzijdes die Kluun in de tekst verwerkt. Stijn weigert zijn leven ingrijpend te veranderen: hij geeft zijn wekelijkse Stijn-stapavond niet op, hij gaat net als anders naar het carnaval in Breda en viert feest met vrienden in Miami, vier dagen voordat Carmen geopereerd moet worden. En o ja: tijdens al die uitstapjes heeft hij veelvuldig seks

met meiden 'die wél twee lekkere tietten bebben'. Confronterend bedoeld, uiteraard, en in elk geval goed voor een avondje pittige discussie. Het is natuurlijk best eerlijk toe te geven dat je je vrouw met geamputeerde borst niet zo aantrekkelijk meer vindt en dat je toch behoefte hebt aan seks. Maar om nu te doen alsof dat alles is

waarom het draait in het leven? Conclusie is dat deze Stijn toch wel een erg armzaling geweten heeft. En dat voor zichzelf goedpraat, want gaat hij niet mee naar de chemokuur? En ruimt hij niet de kots van zijn vrouw op? Nou dan. Om vervolgens naar zijn minnares Roos te sms'en hoe ellendig hij zich voelt, of hoe geil hij wel

niet is. 'Ik kom naar je toe, Godin!'. Hij voelt zich alleen schuldig als hij tijdens het vreemdgaan zijn trouwring kwijtraakt. En zeggen dat hij zich zielig gedraagt kan haast niet: hij is al zielig genoeg omdat zijn vrouw kanker heeft.

Kluun komt in zijn grappig bedoelde terzijdes, alsmede op zijn website en in de talloze e-mails die hij ter promotie van zijn boek verstuurt, over als een nogal zelfingenomen mannetje. Elk hoofdstuk begint hij met een citaat uit een lied of boek: *Het regent harder dan ik hebben kan*, maar ook: *Ich bin so geil, Ich bin so toll! Ich bin der Anton aus Tirol*. Ja, zo krijgt alles een diepe betekenis.

Ook in de tekst staan citaten, door Kluun 'wramples' genoemd: een zelfbedachte samenvoeging van 'written sample'. Neem deze wrample uit *De Smurven: Ik haat principes*. Ook 'vrij gewrapped' naar García Márquez is Stijns credo: *Dit is liefde in tijden van kanker*. Mooi, maar ook wel een beetje kinderachtig. Net als de terzijdes op sommige pagina's, in een apart kadertje, waarin Kluun bepaalde begrippen en namen uitlegt. Aardig bedacht, maar meestal flauw en overbodig.

Blijft de vraag wat we aan moeten met het verhaal. De lollige manier van schrijven en de irritatie over Stijns 'monofobie' (weer zo'n leuke vondst van Kluun, beteknend: de ziekelijke angst om seksueel monogaam te zijn) staan ontroering of tenminste medeleven in de weg. Misschien kan en mens ook té eerlijk zijn over zijn oneerlijkheid.

Kluun - *Komt een vrouw bij de dokter*. Uitgeverij Podium, € 16,-, 317 blz.